

нена власт и великолепиe — ти само приблизително би изпиталъ тогавашната наша радостъ. Съмнявамъ се дали нѣкой по лицето на земята има такова силно перо, което да я предаде. Никой писателъ, дори ако е даренъ и съ най-силно въображение, и съ най-тънъкъ умъ, дори ако е подпомогнатъ отъ необикновено богата опитностъ, пакъ не би могълъ напълно да разбере и да изрази нашата радостъ.

Слѣзохме на голѣмия мегданъ предъ черквата. Откъмъ покрития мостъ вихромъ се устремиха къмъ насъ върху катани (много високи коне) двама казаци, разезди. Тѣ ни се видѣха като ангели, слѣзли отъ небето. Ние презъ сълзи имъ се радвахме. Попитаха, де е църквата. Като имъ посочихме, тѣ отлетѣха въ двора, отседнаха и се прекръстиха. Следъ това отново възседнаха, прегазиха придошлата Бистра — върнаха се по другъ пътъ и изчезнаха отъ очитѣ ни.

Малко по-доле турци съ товарени коне, отгоре възседнали деца, кадъни, бѣгаха, гледаха да изпреварятъ, доде руситѣ не сж заели града. За тѣхно нещастие на единъ отъ конетѣ превърна се товара. Цѣлия керванъ спрѣ. Заеха се да го натоварятъ отново. Но колкото повече бързаха, толкова по-малко имъ спорѣше. Скоро, може би, ще ги заварятъ руситѣ и тѣхното бѣгство ще се осуети. Ржцетѣ имъ треперѣха и не смогваха. Лицата имъ посивѣли-пожълтѣли отъ страхъ и напрежение. Никой отъ българитѣ не рече да ги нападне, да отмѣщава. Когато следъ голѣми усилия успѣха да натоварятъ коня и потеглиха, отново се прекатури сжщия товаръ. Тѣ въ отчаяние зеха да чупятъ ржце и да плачатъ. Тогава се спуснаха българи, сами натовариха коня и ги отпратиха съ здраве и благопожелания. Турцитѣ отминаха. Следъ малко изчезнаха въ долна махала, изгубиха се отъ очитѣ ни.

Предъ голѣмия конакъ въ турската махала, тамъ дете съ мама преди нѣколко седмици ни нудѣха турци да гледаме отсѣчени български глави, натъркаляни въ едно нечисто мѣсто, сега ставаше нѣщо чудно, нѣщо вълшебно за насъ. То ни заливаше съ омайна радостъ и ни опиваше.